

פועלים, מגינים, הלוצים - לשלטון!

לתנופה נועזת בעתה, בהתישבות וכפיתוח. להתגוננות פעילה ומאמץ מתמיד להבטחת השלום. להטלת העומס על בעלי היכולת ורמת חיים הוגנת להמוני העם. למונוז גדוהת ושיוון העדות. לשוויו זכויות למיעוט הערבי. לעצמאות ונייטרליות ביחסי-הוין.

ספרים

חרגום

3171 88

כשראה הכומר בכפר האיטלקי הקטן שלי העיר בוסאטו את עוזרו הצעיר מתמסר ב־ דבקות להאזנה לצלילי העוגב במקום למלא את חובותיו לאלוהים ולנציגו — בעט בילד בעיטה כה גסה, עד כי הנער נפל מחיסר־ הכרה לרגלי מזבח הכנסייה, נשאר שוכב שעות מספר בעילפניו. אולם בעיטה זאת הכאיבה פחות לגיופה וזרדי הצעיר, מאשר פסק־דין גם של בוחני הקונסרבטוריון במילאנו. אליו הגיע בגיל 19, שסירבו לקבלו למוסד לאחר שבוחני הקונסרבטוריון לא מצאו בו „כל כשרון למוסיקה“.

אך גם מכה זאת לא הרתיעה את חרדי מלהתמסר לשאיפת־חיו. כעבור שש שנים בלבד חזר לאותה עיר כשבידו כתיבד של אופרה בשם אוברטו, שנמצאה ראוייה להצגה בלה־סקאלה. זכתה להצלחה רבתי. הצלחת גדלה עוד יותר עם ריגולטו, טרובאדור ונשף המסכות. הערצת הקהל לא ינקה מן המוסיקה בלבד: כחבר אירגון המחחרת החולצות ה־ אדמות, אירגון לאומי איטלקי ששאף לשחרר את המדינה מעול הכיבוש האוסטרי, הכניס בליברטים של האופרות של רמזים דומש־ מעיים שקראו למלחמה בעריצות, גרם לכך שהצנזורה האוסטרית דרשה ממנו פעמים רבות לשנות פסוקים מסויימים „המסכנים את שלום הציבור“.

לשיא הצלחתו הגיע בהיותו שבע ימים, לאחר שעבר את השנה ה־67 לחייו. רק אז כתב את אותלו ופאלסטרא, המבוססות על מחזות שקספיר והחשובות לגדולות שביצי־ רותיו, יחד עם אידה, איתה כתב ב־1871, לפי הזמנת הכאריב המצרי הרצה להציגה ב־ פתיחת תעלת סואץ. רק בשנותיו האחרונות ממש, ערב מותו בגיל 87, פרש מעבודתו לחיי כפר שלחים.

שינה במושקפיים. גורל הפוך ממש אונה לקימפוזיטור מוכשר ואהוב לא פחות, פראנץ פטר שוברט. שהגיע אף הוא אל ה־ מוסיקה דרך הכנסייה, כנער מקהלה. כבר בסיום תקופת ההתבגרות, שעה שהוצא מן המקהלה כשקולו איבד את הסופראן הילדותי הרך, סיים שוברט לכתוב קאנטטה, כמה רביעיות מיתרים, יצירות לפסנתר ולקל־וי־ סימפוניה ראשונה.

בהמשיכו במקצוע אביו, החל שוברט לעסוק בתוראה, הקדיש את שעות הפנאי ליצירה מוסיקאלית, כתב כמויות בלתי־רגי לות ביחס לשנות חייו הקצרות. אם חרדי התמסר בעיקר לאופרות (פרט לכמה רביעיות והרקוויאם הגדול, שבוצע בשנה שעברה על־ ידי התזמורת הפילהרמונית הישראלית), הרי שוברט היה אמן השיר, העלה מחדש צורה אמנותית מוונחת זאת.

הקהל, שהיה כבר אז כרוך אחרי בן־תקיפתו בטובין, טרם שעה אל שוברט. אולם משורר ויונאי, ידיד־מעריץ, השפיע עליו להתמסר ל־ מוסיקה בלבד, הבטיח לפרנסו בינתיים. מאז קבע לעצמו שוברט סדר־יומ, שהיה מוקדש בחציו הראשון ליצירה, בחציו השני לבילוי עם ידידים בבתי־הקפה של חינה, אם במח־ צית השנייה התבטל ופילה בנעימים, הרי המחצית הראשונה הוקדשה לעבודה כה שק־ דנית, עד כי שוברט נהג לישון כשמשקפיו על חוטמי, כדי שלא יבזבז בוקר דקות יקר רות למצוא את מקומו.

חיוו הסתיימו בטראגדיה קודרת כמו ה־ פרקים הנכאים ביותר בסימפוניות שלו: מ־ חוסר כל חוש עסקי, הניח שוברט למיילי המוסיקה לנצלו בצורה מחפירה, נפטר חולה ועוזב בגיל 31, נקבר לפי בקשתו בסמיכות מקום למקום קבורתו של אלילו, לודוויג וואן ביטהובן.

הביוגרפיות של שני קימפוזיטורים אלה, שיצאו לאיר בתרגום עברי, מטפלות בחיי השנים ברצינית ועם זאת ללא העדר חיר ניות אנושית, וכו לתרגום עברי קפדני ונוח לקריאה, אם להוציא מן הכלל את חידושי המונחים המוסיקאליים שחלק מהם מצלצל מינר ביותר.

(וורדי; פראנטיס טוי; עברית נחמן בן עמי; 368 עמודים — שוברט; רוברט הייבן שאופלר; עברית בנימין חיימירון; 312 עמודים — לזורי)

הבנו יד

להקמת ממשלה הלוצית

תן יד למפ"ם לחולל את המפנה ההכרחי! **מ**